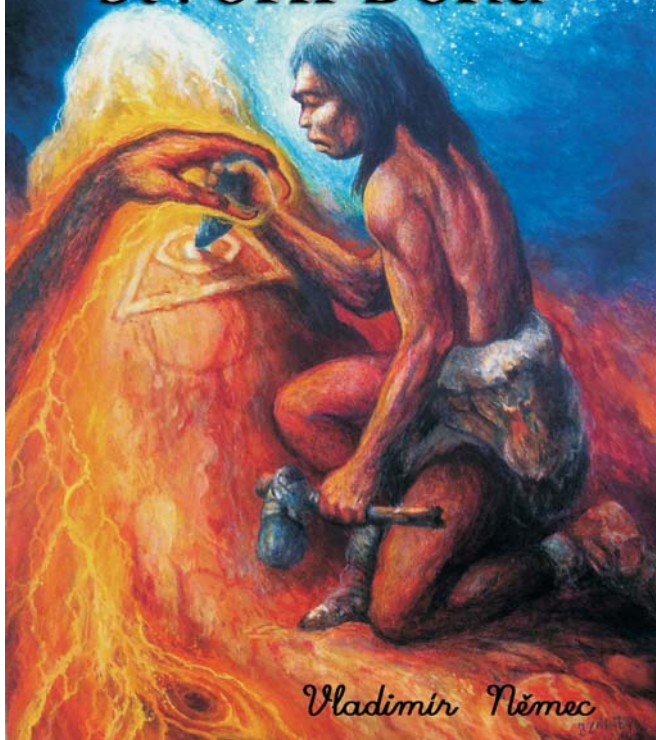

...a člověk stvořil Boha

Vladimír Němec

Vladimír Němec
... a člověk stvořil
Boha

Nová vlna
2014

Copyright © Vladimír Němec, 2014
Copyright © Kateřina Němcová, 2014
Copyright © Karolina Plůchová, 2014
Illustrations © Josef Zálabský, 2014
Copyright © Nová vlna, Praha, 2014

ISBN 978-80-85845-37-2

Sbírka povídek, která se vám dostává do ruky, má jednoho společného jmenovatele – Boha. Někdy vystupuje v hlavní roli, jindy je pouze tušený v pozadí, ale vždy má svou nezapustitelnou úlohu.

Autor si s jeho postavou pohrává a čtenáři nabízí představy, co všechno by mohl Bůh být, jak může vypadat, jaké pohnutky mít...

Zajisté nepřekvapuje, pokud takový Bůh neodpovídá tak úplně křesťanským představám, na druhou stranu se nikomu zřejmě nepodaří ani dokázat, že by to tak být nemohlo... Ovšem právě o tom, o možná možném, je sci-fi.

Šifra mistra

„Myslím, že budete spokojen, pane profesore.“
Muž ve sportovním sáčku přivřel oči a vykouznil ironický úsměv.

„Chcete říct, že jste ...“

„Přesně tak. Tu vaši hádanku jsme rozlouskli.“ Poklepal na tlustou složku na stole.

„Opravdu?“

„Předpokládám ale, že to byla jenom zkouška, test, jestli jako firma uspějeme. Dokonce bych se vsadil, že váš ústav v tom hraje roli jen nastrčeného prostředníka. Komu? CIA? NASA? FBI? V každém případě tu šifru vymysleli mistři, to se musí nechat.“

„Já vám nerozumím. My ...“

„Chápu, nesmíte o tom mluvit. OK, nebudu

vyzvídat. Ale možná ani neznáte řešení, tak mi dovoďte, abych se pochlubil. Dostali jsme od vás několik dlouhých řad číslic a neurčité zadání – co se za nimi skrývá? Text? Obraz? Zvuk? První, co nás zaujalo, bylo to, že řady jsou jen z číslic 1,2,3 a 4. Žádné další! Tady čtyřková soustava přímo křičela. Stačilo je pouze o jedničku ponížít. Dál jsme se rozhodli čísla převést do dvojkové. Ale jak? Každou číslici zvlášť? Dvojice? Trojice? Pro záznam textu jsou dva bity málo. I čtyři bity nestačí. Takže nejméně trojice číslic – šest bitů, tedy 64 znaků, to už na abecedu stačí. Analýzou dat jsme určili, že půjde nejspíš o text, a to velice primitivně zakódovaný. Žádné nesymetrické šifrování, jen přiřazení kódů k písmenům abecedy. Jazyk? Pro začátek jsme zadali angličtinu, francouzštinu a němčinu. Uhádnete, který byl správně?“

Profesor jen vyděšeně zavrtěl hlavou.

„Každý jazyk má statistickou četnost znaků a dodané soubory byly tak veliké, že jsme se nemohli netrefit. Ovšem šokovalo nás, že když jsme použili znaky podle četnosti v angličtině,

vyšel nám parádní anglický text, ale když jsme použili němčinu, vyšel taky. Samozřejmě jiná četnost znaků v německém jazyce dává jiná písmena a slova, ale obsahově vyšel úplně stejný text v němčině. A totéž ve francouzštině. Prostě ten, kdo tu šifru vymýšlel, byl naprostý génius!“

Muž se předklonil a zaujatě sledoval profesora: „Tak, co tomu říkáte?“

„Pane Masone, vaše firma odvedla jistě skvělou práci, ale musím vás zklamat. Došlo zcela určitě k nějakému omylu, záměně nebo tak. Ta data, co jste od nás dostal, nemohla obsahovat text v žádném známém jazyce a už vůbec za tím není tajná služba nebo armáda.“

„Jak to?“

„Jak jistě víte, náš ústav se zabývá genetikou, ne šifrováním. V poslední době studujeme část DNA nazývanou junk DNA. Je to několik oblastí, kde nejsou žádné geny a které jsou na první pohled zbytečné a nefunkční, jenže tvoří přes 80 % naší DNA. K čemu máme takové obrovské úseky pečlivě zakonzervované informace? Jednoho našeho kolegu napadla bláznivá myšlenka.

Že by to mohl být vzkaz od nějaké civilizace, která nás navštívila kdysi dávno v minulosti. Je to šílený nápad, já vím, ale rozhodli jsme se to prověřit. Určitě víte, že DNA tvoří všeho všudy čtyři různé baze adenin, guanin, thymin a cytosin. Vzali jsme části junk DNA člověka a jednotlivým bázím přiřadili čísla od 1 do 4 – a to jsou ty řady čísel, které jste dostali, pane Masone.“

„To... já...“ sako bylo panu Masonovi na jednu trochu velké v ramenech. On sám zbledl a dlouho trvalo, než vysoukal souvislou větu:

„...pane profesore, budu dělat, že jsem vaše vysvětlení neslyšel. Úkol jsme splnili, vy nám podle smlouvy zaplatíte. A co s tím uděláte, nechám na vás. Tady,“ vstal a podal profesorovi složku, „máte výsledek dešifrování – text Bible ve třech jazycích.“

Velká hra

Obraz na monitoru poskočil a Petr zahlédl u nepřátelského pobřeží pouhou dvojici modrých lodí.

„To jsi pěkně pohnojil, Jiříku!“ vykřikl na kamaráda u vedlejšího počítače.

Konvoj padesáti Petrových červených plavidel smetl směšnou obranu z cesty a přirazil ke břehu. Raději kus od města, aby se mohl nerušeně vylodit. Armádě červených postaviček se ale ani pak nikdo nepostavil do cesty. Petr pro jistotu srovnal se zemí několik rybářských chatrčí – co kdyby v nich měl Jirka schované vojáky! No, nebyl tam nikdo kromě několika dětí a žen.

„Aha, všechny máš na hradbách! Stejně tě dostanu!“ *Jasně, Jiřík vsadil na obranu. Uvidíme,*

kdo je lepší taktik. Několik kliknutí myši a postup jeho armády se zastavil ještě daleko od města. Zato těžká lodní děla ho začala bombardovat zápalnými koulemi. Brzy jsou první střechy v plamenech a obyvatelé se pokouší hasit. Zatím úspěšně, ale ohnivé střely dopadají bez ustání dál.

Tak, teď sem, to bude asi nějaký chrám, pěkně velké cíl. Zásah! A tadyhle v přístavu? Asi sklady. Jasně, moje dřevo, to bude krásně hořet.

Petr udává další a další cíle dělostřelecké palby a ohnivé koule rychle mění jednoduché dřevěné budovy na ohnivá pole.

Kliknutí myši a na monitoru se objevuje pohled na obytnou část města. *Sakryš, už to skoro uhasili! Musím jim trošku přitopit.* Petr rychle zadává nové cíle.

„To se mi líbí,“ jása, když jedna střela zasáhla skupinu lidiček a ti se potácivě rozeběhli do stran jako malé mihotající bludičky.

Za chvílku hoří domy, sýpky, amfiteátr i škola. Všechno, co Jiří stihnul vybudovat v dobách míru. V dobách, kdy spolu obchodovali, kdy Petr nabízel Jiřímu na prodej dřevo na stavbu lodí a

Jiří na oplátku těžil síru z jediného naleziště, které se v této počítačové hře nalézalo na jeho území. *Hlupák! Prodával mi síru! K čemu jinému, než na zápalné koule by mi byla! A teď začne druhé dějství. Město je v plamenech, ale hradby zatím stojí. A taky Jiříkovi obránci jsou zatím někde důkladně schovaní. Chce je nasadit až v boji zblízka proti mým vojákům. Až budou stavět dobývací stroje a shánět kmeny na beranidla. Jenže tohle ti nevyjde, Jiříčku, mám pro tebe totiž pře-kvápko. To víš, kdo má zlatý důl, má i moc – a spojence.*

Rychlý odskok obrazovkou do strany. Výborně, zelení vojáci na slonech jsou už nedaleko. Petr poslal zlato panovníkovi zelených, za které hraje počítač, a ten na oplátku vypravil vojsko proti svým modrým sousedům.

Nejvyšší čas připojit se k zeleným. Červená lavina se opět pohnula směrem k hořícímu městu. V cestě stály ještě dvě vesnice. Opět žádní protivníci, jen několik jejich modrých obyvatel se symbolicky pokusilo chránit svůj majetek. Pochopitelně marně, postupující armádu ani nepřibrzdili.

Á, tady máme zelené. Kupředu, sloni, kupředu, moji tanci! To budeš, Jiříčku, čubrnět. Nebude žádné zdržování s obléháním, tu svoji schovanou obranu si můžeš strčit někam!

Zelení sloni se přiblížili k městu. Ale ani teď se na hradbách neobjevili téměř žádní modří obránci. *Jiřík si je hradbami nějak jistý. Asi poslal všechny hasit.* Petr ukončil dělostřeleckou palbu z lodí a chvíli poté se sloni opřeli o hradby. Desítky slonů vedle sebe – a hradby povolily a zřítily se. Červení a zelení vojáci pronikli do vypáleného města modrých.

„Mám tě, Jiříčku, vyhrál jsem!“

Teď už mě nic nezastaví. Stačí najít a zabít tvýho krále, ale to jistě nebude velký problém. To víš, chce to trochu zlata, taktiku a nebát se rizika. K čertu, co se to...

Výstražné světélko u dolního konce obrazovky se zběsile rozblikalo – signál bezprostředního ohrožení červeného krále! Rychlý přesun hracím polem napříč mořem k druhému břehu.

„Sakra!“ Správní centrum červených hoří, do města pronikají modří vojáci!

„Ty hajzle!“ uletí Petrovi nadávka. *Kde ses tu vzal? Aha, takhle to bylo! Zariskovals a celé své vojsko i s těžkými obléhacími stroji nalodil a vyslal proti mému městu. Proto jsi potřeboval tolik dřeva a proto jsi neměl žádnou obranu!*

Můj protivník přicházel. Černý hráč. Vlasy jako nejhlubší tma mu splývaly s pláštěm stejné barvy. Já, abych se co nejvíc odlišil, zvolil bílou. Co může lépe znázornit protiklad než bílá a černá? Symbol noci a dne, světla a tmy.

Lehkou úklonou jsme se pozdravili a pak už nic nebránilo začít. Přistoupili jsme k hrací zóně. Finále Velké Hry. Poslední dva hráči. Ti nejlepší z nejlepších.

Ted'! Hra byla zahájena. Před námi se objevil nádherný svět propracovaný do neuvěřitelných detailů. Obrovské herní pole, lesy, hory, stepi, oceány. Miliony postav provázané složitými vztahy.

Obdiv ale musel počkat. Rychle jsem se snažil mentální silou ovládnout co nejvíc jedinců,

pochopit strukturu herního prostoru a souvislosti. Malinkým zaváháním na začátku jsem ale ztratil drahocenný čas. A černý již stačil postavit první válečné šiky a útočil. Vrhla stále nové bojovníky proti mým teprve se formujícím oddílům. Žádné vyčkávání, žádná zajištěná obrana! Překvapivě tvrdý útok. Odrazil jsem ho. Sice se strašnými ztrátami, ale odrazil a teprve teď se mohla rozpoutat pravá Hra! Se všemi možnostmi a finesami, které nám hrací zóna poskytovala. A tahle se jim opravdu povedla.

Tvůrcům se navíc podařilo ztížit Hru nepředstavitelným množstvím postav. Ani já, ani černý jsme nedokázali přímo ovládnout takový počet jedinců, aby to mělo pro výsledek zásadní význam. Velká většina postav zůstala mimo náš vliv a svým jednáním komplikovala už tak zamotané vztahy. Museli jsme si je podmanit nepřímou, přesvědčit je, že naše strana je ta jediná správná.

Stavěli jsme pevnosti i města, obdělávali pole, chovali stáda skotu. Ale také jsme vyráběli meče, rapíry a pancíře. A hlavně jsme budovali chrámy, symboly naší moci, ve kterých jsme ústy

kněžů a proroků hlásali své pravdy a ideály. Miliony těch lidiček nám uvěřily a viděly v jejich šíření smysl života. To vše ale stále nestačilo! Já i černý jsme se jich snažili získat na svoji stranu co nejvíc za jakoukoliv cenu. Přemluvit je. Nabídnout výhody. Vnutit jim tu správnou víru násilím. Podplatit.

Najímali jsme zloděje a zabijáky, aby přepadávali obchodníky sympatizující s protivníkem, verbovali jsme armády i děvky pro obveselení vojáků. Ale stále zůstávalo obrovské množství postav mimo náš vliv. A dokonce se začaly samy sjednocovat a vytvářet tak další protistrany! Fantasticky dokonalé. Nepředstavitelně to obohacovalo Hru.

A co teprve jednotlivé figury. Každá se chovala s až neskutečnou přirozeností. Nejenom že se rodili, vyvíjeli se, stárli a umírali, ale dokázali se radovat, plakat, toužit, nenávidět, milovat i trpět. Ano, milovat a trpět. Ještě v žádné Hře jsem nezažil, aby postavy prožívaly děj tak věrohodně. Láska muže a ženy, láska matky a dítěte. Kolikrát se milující člověk rozhodl obětovat pro

druhého. Kolikrát ustoupil rozum citům. A utrpení? Mohly se srazit statisícové šiky a vojáci umírali se stejnou bolestí, jako když zbloudilá střela zasáhla dítě nebo když krví zdivočelá sebranka znásilňovala a vraždila ve vesnicích ženy.

Až nechutně naturalisticky vyhlížely scény při mučení, upalování nebo narážení na kůl. Hra naprosto dokonale simulovala realitu. Nemohl jsem se ubránit obdivu k tvůrcům Hry.

Války se táhly, jednou jsem vyhrál já, jednou černý. Ničili jsme si města, vypalovali chrámy, dobývali území. A snažili se ovládnout protivníkovy postavy. Získat špehy, zrádce, donašeče. Dokonce jsme se dokázali spojit i s některými z těch samovládců, kteří nestáli ani za bílou ani za černou stranou. Prostě jsme je podplatili, nabídli zlato, výhody. Oba jsme byli stejně silní, stejně chytrí. Dvojice nejlepších.

Hra stále neměla vítěze. Po čase bolest a utrpení převýšily všechno ostatní. Strádali nejen vojáci na bojištích, zotročené obyvatelstvo na dobytých územích, ale i ti, jichž se boje přímo nedotkly. Ženy a děti daleko v týlu. Někdo musel

obdělávat pole, tkát plátno, šít uniformy i vyrábět šípy, někdo musel rodit děti, aby z nich vyrostli další vojáci a další ženy. Další ženy, které budou nepřátelští vojáci znásilňovat, které budou trpět a rodit další děti.

Snad proto se mi Hra přestala líbit a ptal jsem se sám sebe, co vlastně vede ty statisíce mužů do boje. Ve jménu čeho dobrovolně umírají. Proč jsou ženy hrdé na své padlé manžely, proč samy posílají do válek své syny. Já vím, nemá cenu o tom uvažovat, je to jen Hra, i když dokonalá. Chování postav je naprogramováno, podobné úvahy pouze rozptylují mou pozornost a černý už zase sebral síly. Snaží se mě vytlačit z míst, která jsou pro bílé posvátná, z míst, která mí rytíři znovu získali teprve před nedávnem.

Prudký horký vítr s sebou nese jemný prach. Bodá v očích, lepí se na patro, dráždí v krku a nutí do kašle. Krajina kolem je vyschlá na troud, zato těla pod drátěnou košilí jsou bez ustání zalitá potem.

Před oddílem se objevuje vesnice. Dvě desítky prostých domků vystavěných z hlíny a dřeva. V nich žije necelá stovka duší, která jen díky ne-daleké říčce získává v každodenní dřině tu trochu obživy pro sebe a pár domácích zvířat.

Ozbrojenci vnikají do domů a s meči v rukou křičí na vyděšené vesničany. Co na tom, že nerozumí jejich řeči. Rychle pochopí. Chtějí jíst a pít, už dlouho neznají nic jiného než teplou páchnoucí vodu a tuhé vysušené maso. Nepohrdnou ničím. Pálenkou z fíků ani kozím mlékem. Koza. Kus čerstvého opečeného masa!

K podříznutí zvířete stačí chvílička. K podříznutí starce, který ho brání, také. Smrt stařešiny jako by probudila odvahu i v ostatních. Ale jak mají vysvětlit, že na těch zvířatech závisí životy celé vesnice? Přetahování a šťouchání přerůstá ve rvačku a otevřený boj. Meče proti vidlím. Opět teče krev.

Vojáci si potřebují nalézt důvod, proč není hříchem zabít muže, proč mohou jejich ženy srazit k zemi, rozervat jim šaty a roztáhnout nohy. Pohané. Kacíři. Neznabozi.

Netrvá dlouho a odcházejí dál. Očistný oheň skryje stopy jejich řádění. Spěchají, mají se spojit s dalšími oddíly a vytvořit velkou Svatou armádu. Blíží se rozhodující bitva.

Guy Lusignan se přes rameno hrdě ohlédl na deset tisíc vojáků, kterým velel. Téměř dvě tisícovky jezdců, jejichž štíty, korouhve i koňské čabraky zdobil symbol kříže. Neporazitelná Boží armáda, sice dehtaná horkem, žízní i hladem, ale připravená ve jménu meče a kříže slavně zvítězit a připojit k jeruzalémskému království další dobyté území.

Pak stočil pohled k protějšímu pahorku, pod nímž leželo město Hattín. Na něm zformoval své šiky Saladin, antikrist, zaprodanec ďábla, sjednotitel arabského světa. Mnoho dnů dotírala jeho lehká saracénská jízda zákeřně na křižáky. Teď konečně stojí proti sobě. Vládce Svatého města pozvedl ruku:

„Ve jménu Páně, vpřed! Pobijte ty nevěřící psy!“

Farmář

Tedy, řeknu vám, být benjamínkem rodiny není vůbec nic příjemného. A co teprve rodiny tak rozvětvené, jako je ta naše. Každodenně je u nás někdo z příbuzenstva. Tetičky, strýcové, bratran-ci, sestřenice se neustále střídají a já abych se pořád dokola předváděl – ‚Kdepak je náš mladej? No né, ten ale vyrost! A jak mu to sluší! Ňuňuňu, ťuťuťu. Tumáš čokoládku a zazpívej nám něco.‘ No, nepraštili byste je? Nemůžete udělat krok, aby si toho někdo nevšiml a hned to neroztroubil do světa. Nedivte se, že jsem chtěl taky něco dokázat úplně sám.

Celá naše rodina se zabývá farmařením. Vlastně všichni příbuzní, které znám, mají něco společného se zemědělstvím. Prý je to odjakživa

úkol právě naší rodiny – postarat se o to, aby všichni měli co jíst a pít.

Nejstarší bratr Bob se sám vzorně stará téměř o stovku farem, které dodávají obrovské množství různých druhů masa a mléka. Další bráchové Ron a Edie chovají ryby a jiné vodní potvory, Rajen a Lui žijí jenom pro slepice a vejce. Bratřenci se většinou specializují na zeleninu a obilí. To nejdůležitější má ale na krku samotný Bob. Mám ho rád a jsem na něj hrdý. Je vám jasné, že jsem jásal radostí, když mi nabídl, abych s ním jel zkontrolovat farmy.

Vyrazili jsme jednoho rána a letěli k nejbližší farmě. Fascinovala mě tisícihlavá stáda mladého skotu, spásající trávu na savanách. Bob zkontroloval záznamy automatického zařízení, které sledovalo dobytek v době jeho nepřítomnosti, a letěli jsme dál. Farmy byly jakési ostrůvky života v moři pustiny kolem. Na další Bob choval ovce. Ukázal mi jak automaty stříhající vlnu, tak i další, které ovce po stovkách zabíjely a porcovaly.

Přiznám, trochu to se mnou otřásl, ale vzápětí jsme přilétli na prasečí farmu, pak na mléč-

nou a poté na farmu porostlou hustými lesy, ve kterých se proháněla vysoká zvěř.

A tak to šlo dokola celičký den. Farma za farmou, se zvířaty právě se rodícími, odrůstajícími i zrovna poráženými. Vícekrát byly zastoupeny farmy s druhy běžnými, ale nechyběla ani různá exotická zvířata, jejichž maso ocení jen opravdový kulinář.

Ale na tu nejkrásnější farmu mě Bob zavedl až nakonec. No farma, spíš farmička, ve srovnání s předchozími. Když jsme se blížili a já se zeptal, co se na ní produkuje, odpověděl Bob, že nic. Prý ji má jen pro radost.

A opravdu. Ve stovkách oddělených výběhů zde žili snad všichni tvorové, kteří spatřili světlo našeho světa. Od nepatrných létajících a lezoucích drobečků až po obří monstra schopná života jen při nadlehčování vodou. Poprvé jsem na vlastní oči viděl masožravé šelmy, ve větším chované strýcem Rodym pro překrásnou kožešinu, i dravé ještěry s hrůzu nahánějícími čelistmi plnými ostrých zubů, šlechtěné strejdou Dajem pro pevnou a přitom elegantní kůži. Nejvíc mě

ale uchvátily opice. Ani nevím, kdo z příbuzných je chová. Dováděly a skákaly ze stromu na strom, věšely se na větve za ocas a přitom se stále hašteřily. Dokázal bych je sledovat týdny, ale Bob spěchal. Museli jsme se vrátit.

Určitě vás nepřekvapí, že jsem zatoužil po vlastní farmě. Škemral a přemlouval jsem Boba, aby mi jednu svěřil, ale nechtěl ani slyšet. Ustoupil, teprve když se za mne začali přimlouvati i strýcové a bratřenci a připomněli mu, že on v mých letech měl už první zápis v knize tvorů. Přenechal mi menší už dlouhou dobu nepoužívanou farmu nedaleko od nás. Když ho bratranec Mik upozornil na trochu drsnější klimatické podmínky, které mi začátek zrovna neusnadní, odpověděl mu Bob, že to udělal úmyslně, abych předvedl, jestli dokážu vyšlechtit dostatečně odolné druhy.

Bob mě přestěhoval na farmu a do začátku mi věnoval stáda skotu, koz a ovcí. O opičkách nechtěl ani slyšet, na ty prý mám času dost. Teď se ale ukázaly výhody obškakovaného benjamínka. Snad všichni bratři, strýcové i bratřenci se na mě

zaletěli podívat a každý s sebou přivezl jako dar alespoň párek nějakých zvířat. I ti, kteří se zabývali pěstováním obilí nebo zeleniny, si pro potěšení chovali několik zvířátek a jejich dary patřily k těm nejzajímavějším. Od strýce Salla jsem dostal párek nádherných hravých vyder a bratranec Mik mi dokonce věnoval ty vytoužené opičky. Protože jsem nemohl spolu nechat masožravce a býložravce, oddělil jsem jednotlivé výběhy širokými pásy vody.

Ovšem nejcennější dar přinesl bratranec Len. Navštívil mě poslední a tajuplně přede mne postavil nějaký přístroj:

„Nazdar, Josuo, víš, co to je?“

Zavrtěl jsem hlavou. Jak bych mohl, nikdo z rodiny se technikou nezabýval.

„Je to zařízení na úpravu životního kódu. Jestlipak víš, že když chceš zvířata vyšlechtit na odolnost vůči chladu a větší produkci masa, musíš změnit jejich životní kód?“

Přikývnul jsem, to mi bylo samozřejmě jasné, jenom jsem nevěděl, jak se to dělá.

„Jediný Bob dokáže měnit životní kód přímo

mentálním pokynem. Proto je nejlepší. My ostatní využíváme tohle zařízení. Pohraj si s ním, ale Bobovi o něm radši neříkej.“

Poslechl jsem Lena a začal si hrát. Fantastický! Přístroj nejenom hlídal, abych změnou životního kódu nestvořil neživotaschopnou zřůdu, ale hned mi zobrazoval i důsledky prováděné změny. Moc se mi líbilo vytvářet nové formy a druhy. Přizpůsobovat suchozemská zvířata vodě a vodní souši. Originální mi připadaly létající ryby stejně jako ptáci potápějící se za potravou do vodních hlubin. S nadšením jsem oživoval zelené pastviny jasnými barvami peří a chlupů a vymýšlel roztodivné chocholky, hřebínky, ostruhy a další ozdůbky.

Kozám jsem narovnal rohy a protáhl je do délky, další zvířata jsem přizpůsobil k životu v místech věčného sněhu a jiná v horkých tropech. Nepříliš úspěšně jsem experimentoval s jednorožci – krásná zvířata, ale dlouhý těžký roh jim překážel v chůzi i v jídle, a tak jsem je přetvořil na vodní tvory.

Pak, když jsem už byl unaven upravováním

životního kódu té spousty druhů, urychlil jsem na farmě lokální čas a za chvíli se savanou proháněla tisícíhlavá stáda a ve vodě plula nesčetná hejna ryb.

A právě když jsem si chtěl hrdě prohlédnout a zhodnotit výsledky svého farmaření, objevil se tu Bob. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak rozčileného, řval a vztekal se. Ječel něco o nesmyslných kreaturách, o odpovědnosti a pokoře farmáře. Chtěl okamžitě celý chov srovnat se zemí, ale nakonec rozhodl, že bude výchovnější, když to udělám sám.

Neodmlouval jsem. Spustil jsem déšť a zvedl přílivovou obrovskou vlnu, která ničivou silou zpustošila povrch a vše živé spláchla do moře.

Smutně jsem se vracel domů. Zklamal jsem bratra, jsem špatný farmář. Ale litoval jsem i těch ztracených zvířat, krásných a jedinečných. Snad se jednou dozvím, jestli mě ty chytré opičky poslechly a zachránily sebe i ostatní tvory tak, jak jsem jim to poblíž hory Ararat poradil.

Hřích

Kněz poklekl na kamennou podlahu vedle naříkajícího muže. Muže, který si se zavřenýma očima držel pistoli hlavní v ústech. A zatímco slova modlitby zanikala ve vzlycích sebevraha, naklonil se a pozvolna, konejšivě položil svoji dlaň na ruku svírající pistoli. Několik vteřin tak oba strnuli v bizarním sousoší. Muž se ztišil, jako by do něho skrze dlaň služebníka Páně proudila energie a síla.

„Amen,“ zakončil kněz modlitbu a zatlačil na prst překrývající spoušť.

Střela prolétla muži mozkiem a o pět metrů dál se zaryla do kučeravé hlavičky Jezulátka choulícího se v náručí Madony.

Pokora, chladný klid chrámu. Rty tiše šeptají cí motlitbu.

„Ahoj, otče!“

Otec Stanislav se prudce otočil, kdo se opo-
važuje tak nepatříčně

„Nazdar, Petře...“

Radostný úsměv ze shledání s dávným spolu-
žákem rychle vyprchává. Kruhy pod zapadlýma
očima i bezbarvá kůže jsou neklamnou známkou
zoufalství, které nemůže strojený úsměv zakrýt.

„Máš na mě chvíli čas?“

„Na tebe? Samozřejmě. Čím,“ zaváhal, jestli
to má vůbec vyslovit, „ti můžu pomoci?“

Souhlasné přikývnutí.

„Potřebuju, abys mě vyslechnul a... a taky tě
chci o něco požádat. Jen nevím, jestli...“ pohled
zalétl k chrámové klenbě, „jestli se nebude zlo-
bit.“

„Pán? Proč by se zlobil? Je to přece moje prá-
ce – naslouchat lidem – a dávat rozhřešení, pokud
o něj stojí.“

„I když v něj nevěřili?“

„Nevěřili? Minulý čas?“

Úsměv se mění ve škleb. Bolest, možná i strach.

„Pojď.“ Otec Stanislav bere spolužáka za rameno a strká ho do sakristie. Tam Petr bez protestů usedá na nabídnutou lavici.

„Co se děje?“

„Narodil se mi syn,“ slova blahopřání zůstanou ve smutné předtuše nevyslovena, „ale je dementní.“

Petr se odvrací, zadržovaný pláč prozrazuje jen chvění ramen.

„Ach,“ otec Stanislav přikývl, „chápu. Nejsi první, kdo v téhle situaci uvažuje o našem Pánu. Možná to je zkouška, možná výzva, abys přijal víru a podrobil se jeho vůli.“

„Ne, nemyslím, že Bůh ode mne bude chtít víru.“

„Nerozumím...“

„Je dementní kvůli mně! Já jsem to způsobil!“

„Nesmysl, Petře. To není tvoje vina! Někdy se to prostě stane. Je to Boží vůle, kterou my nemůžeme chápat, ale ani odsuzovat. A nemůžu ti

dát rozhřešení, protože tady není hřích, můžu ti jen dát radu a sílu poskytovanou naším Otcem a...“

„Ne – je to jinak.“

Petr se zhluboka nadechl a pohled upřel na Krista trpícího na kříži.

„Víš, nikdy jsem na Boha nevěřil. Mou vírou byla teoretická fyzika. Při studiu těch nejobecnějších teorií prostoru a času jsem ho nepotřeboval. Při vytváření modelů vzniku vesmíru nebyl k zázrakům důvod.

Matematicky je obecná teorie relativity vlastně jen soustava rovnic popisujících vlastnosti prostoru a času. Teoreticky má spoustu řešení, ale nikdo neví, kolik jich může reálně existovat a kolik jsou jen matematické hříčky. No, a mně se podařilo najít jedno řešení úplně nové a nečekané. Podle něho je náš svět ve skutečnosti šestirozměrný plus sedmý rozměr – čas. My sami z vlastní zkušenosti ale známe jen tři rozměry, a tak to vypadalo, že jsem našel jen další hypotetickou možnost, hříčku, která nemá žádný vztah k našemu vesmíru.

Jenže já jsem se nevzdal a dalšími výpočty se mi podařilo dokázat, že při tomto řešení opravdu může existovat třírozměrný svět izolovaný uvnitř toho šestirozměrného. Ono se to těžko vysvětluje, ale ty dva prostory jsou od sebe oddělené jakousi hranicí, blánou nebo bariérou. Můžeš si zjednodušeně představit hladinu rybníka a svět pod a nad hladinou. Ovšem tahle hranice není plošná, ale prostorová, existuje v každém bodě našeho vesmíru. Taky není symetrická jako hladina, která odděluje prostor pod ní a nad ní. Tohle rozhraní odděluje třírozměrný prostor od šestirozměrného a podle mých výpočtů není prostupná ani pro hmotu ani pro záření.“

„Dva oddělené světy, které se nemůžou nikde setkat?“

„Jen na první pohled. Stejně jako se zavlní hladina, když pod ní mávne ryba ocasem, nebo nad ní zafouká vítr, i předěl mezi těmito světy znamená jakýkoliv děj. Jenže to funguje malinko jinak a ještě odlišně, podle toho, na které straně stojíš. Z naší strany je veškerá energie bariérou odražena zpět. Díky tomu u nás platí zákony za-

chování hmoty a energie. Zato v prostoru na druhé straně se vytvoří něco jako zrcadlový obraz našeho vesmíru. Výsledkem je absolutně přesná trojrozměrná kopie našeho světa na straně za předělem. Pokud by tam někdo žil, mohl by mít vlastní svět ve třech rozměrech a z dalších tří obraz našeho světa. Viděl by úplně všechno! Uhádněš, co mě tehdy napadlo?“

„Asi ano, ale to není možné. Nestačilo by...“

„Správně, pouhý pohled by Jemu nestačil. Proto jsem pátral dál. Zaměřil jsem se na možnost průchodu bariérou a našel jsem další záhadu. Rovnice vylučovaly průchod hmoty, ale výměnu energie přímo nezakazovaly. Zjistil jsem, že z vnější strany je možné vlastnosti bariéry modifikovat tak, aby se pro určité formy energie – nám dosud neznámé – stala prostupnou.“

„Co to znamená? Jak by se to projevilo?“

„Jak? Sám přesně nevím. Ale jakmile ta zvláštní energie projde předělem k nám, může se změnit na jakoukoliv jinou nám už známou formu, přesně podle našich fyzikálních zákonů. Neřízený průnik by vypadal třeba jako blesk z čistě-

ho nebe. A řízený? Tím může být cokoliv – vidi-
na, hlasy v hlavě. Co tomu říkáš teď?”

„No, matematice nerozumím, ale... Jak to souvisí s tvým synem?”

„Ano, asi jsem měl jít za tebou už tehdy. Možná jsem měl pocítit strach, že se dotýkám něčeho nepatřičného, jenže jak jsem tomu měl uvěřit, když jsem Jeho existenci neuznával! A co jsem měl říct? Že jsem za pomocí Einsteinových rovnic našel nebe? Hledal jsem nějaké jiné vědecké vysvětlení a dál počítal a experimentoval. Lákala mě ta neznámá forma energie. Jakmile znáš, i když jen teoreticky, její vlastnosti, přestává být tak úplně neznámá. Sestavil jsem jednoduchý detektor a – opravdu jsem ji našel. Uhádneš kde?”

„V lidech?”

„Přesně, v každém člověku, který prošel kolem detektoru, jí bylo kousíček. Ještě tehdy jsem mohl skončit. Kéž bych to udělal. Ale já se bál, že se zesměšním, že někdo přijde na nějaké exaktní řešení bez Boha. A jako naschvál měla Inka zrovna rodit. Řekl jsem si, že to bude ten rozhodující

experiment. Je-li za tím opravdu Bůh, tak po narození dítěte musí otevřít průchod a darovat mu kousíček té záhadné energie – darovat mu duši. A to měl být ten poslední důkaz!

Zmenšil jsem to svoje zařízení a upravil ho tak, aby zaznamenávalo i změny v bariéře. Stihl jsem to na poslední chvíli. Na porodním sále jsem držel Inku za ruku a u nohou mi ležel kufřík s detektorem.

Když se syn narodil a poprvé se rozkřičel, ozval se kufřík tichým zabzučením – přechod se opravdu otevíral. Cítil jsem se nádherně – stal jsem se otcem a zároveň jsem jako první objevil pomocí fyziky Boha. Jenže má radost trvala jen pár vteřin. Bzučení zesílilo, vzápětí začalo kolísat a já ucítil pach spáleniny. Došlo zřejmě k rezonanci mezi energetickým polem otevíraného přechodu a obvodu detektoru. Těch několik málo vteřin, než se součástky úplně spálily, bylo nejhorších v celém mém životě. Vnímal jsem průvodní jevy přeměny energie – fluorescenci na hranách skříní a postele, pach ozónu a věděl, že něco je špatně. Pak jsem se podíval na syna –

ztichl a najednou, přímo před mýma očima, změnil výraz obličeje. Dementní! I já jsem to poznal. Lékaři nás utěšovali, že se to občas stává, že se to možná časem zlepší. To nám ještě dávali naději, druhý den už ne. Jenže já hned pochopil, že se průchod správně neotevřel, a proto nedostal duši ani rozum.

Už chápeš? Já jsem to způsobil! A co je ještě horší, neměl jsem odvahu říct Ince: ‘Nezlob se, ale to, že máme syna idiota, způsobilá moje ješitnost, moje snaha proslavit se a nezvlád jsem to.’

Nedokážu žít s vědomím viny, ale nedokážu se ani Ince podívat do očí. Jenže ona si to vysvětluje tak, že já to dávám za vinu jí. Máš pravdu, nepotřebuju od tebe rozhřešení, chci jenom, abys pak zašel za Inkou a vysvětlil jí, proč jsem to udělal. Slibuješ mi to?“

„Petře, to přece nemyslíš vážně? Tvoje žena tě potřebuje. A stejně si myslím, že to byla jenom náhoda. Neměl bys požádat někoho ze svých kolegů, aby tvoje výpočty přepočítal? Co když se prostě mýlíš? Nevěřím tomu. Bůh se neschovává za nějakým předělem, on vesmír stvořil! Chápeš?“

Je všemocný, může být kdekoliv. Určitě ses spletl!“

„Otče Stanislave, chci od tebe, abys mi slíbil, že všechno řekneš mojí ženě, nic víc. Slibuješ?“

„Ano, ale...“

„Díky.“ Muž vytáhl z kapsy pistoli a otočil ji proti sobě.

Kněz na moment strnul, čekal výstřel, krev. Místo toho se Petr sesunul z lavice a poklekl. Hlaveň pistole si vsunul do úst, začal vzlykat. S nadějí, že se mu ještě podaří přítele od sebevraždy odradit, se kněz nadechl, ale v tom momentě se nad Petrovými zády objevila záře, která se rychle zformovala do podoby starého šedovlasého starce, a kdesi uvnitř hlavy se mu ozval hlas:

„Otče Stanislave, ač nerad, musím tě požádat, abys vykonal něco, co by byl normálně ten nejtěžší hřích. Ale nemůžu jinak. Objev tvého přítele je předčasný. Lidé ještě nejsou připraveni na setkání se svým Bohem. Pokoušeli by se proniknout do mého světa a já bych s nimi musel bojovat a zničit je. To je důvod, proč žádný, opravdu žádný člověk nesmí pravdu o mně znát. Zatím.